



Vse najboljše, Evropska unija!

9. maja 1950 je Robert Schuman v Parizu s Schumanovo deklaracijo predlagal novo obliko političnega sodelovanja v Evropi, ki bi zagotavljala trajni mir med evropskimi narodi. Leto kasneje so po Schumanovi zaslugi podpisali pogodbo o ustanovitvi institucije, ki bi skrbela za skupno upravljanje industrije premoga in jekla. Zaradi tega je 9. maj postal eden od simbolnih datumov Evropske unije, in sicer dan Evrope, to je dan, na katerega praznujemo mir in enotnost v Evropi.



Evropski parlament v Strasbourgu (foto Veronica Piredda)

Od Schumanove deklaracije do danes se je veliko stvari spremenilo: od šestih začetnih ustanovnih držav imamo danes 28 držav članic, nastale so nove institucije in organi kot Evropski parlament, Svet Evropske unije, Evropska komisija, Sodišče evropske unije itd., dobili smo skupno valuto – evro, enotni trg, Schengenski sporazum. Narodni svet koroških Slovencev je organiziral projekt Slomejci, po zaslugi katerega smo dijaki iz slovenskih šol s Tržaškega, Goriškega in Koroške obiskali srce EU. Skupno nas je bilo 80. V Strasbourgu smo obiskali Evropski parlament, kjer smo si ogledali plenarno dvorano in imeli srečanje z nekaterimi

slovenskimi poslanci v Evropskem parlamentu, to so Tanja Fajon, Alojz Peterle, Romana Tomc in drugi. Z njimi smo lahko spregovorili o vprašanju migracij, o brexitu in o vlogi mladih v Evropi. Parlamentu je sledil obisk Sveta Evrope. Iz Strasbourga smo se peljali do Luksemburga, kjer smo imeli srečanje s slovenskimi prevajalci, ki so nam orisali prevajalsko delo v evropskih institucijah. Isti dan smo nato odpotovali v Bruselj, kjer smo v Parlamentariumu interaktivno spoznali zgodovino EU in njeno sedanje delovanje. Imeli smo možnost, da smo si ogledali znamenitosti, kot sta Grand Place in Atomium, ter si privoščili sladko malico z belgijskimi vafli.

Zelo sem srečna, da sem se udeležila tega projekta, ker mi je bil všeč ne samo ogled mest, pač pa predvsem to, da sem bolje spoznala Evropsko unijo in njen pomen. Mladi se morda sploh ne zavedamo vloge, ki jo ima EU tako za našo sedanost kot predvsem za bodočnost. Zdi se nam samo po sebi umevno, da zahajamo v Slovenijo, ne da bi čakali vrste na meji. Ali pa da lahko z isto valuto plačamo in da nam ni treba trositi časa, da bi denar zamenjali. Zdi se nam povsem naravno, da imamo Evropejci in Evropejke določene pravice, dostojanstvo in svobodo, ki so neodtujljive, in ne pomislimo na to, da jih kdo drug kje drugje na svetu morda nima. Mladi Evropejci in Evropejke se moramo zavedati te pomembnosti in moramo se povezati, da bi lahko Evropa še bolj rasla in da bi se evropska moč v svetu krepila. Na tak način bi lahko dohitela svetovne velesile, kot sta Amerika in Kitajska, da bi bil lahko tudi glas Evropejcev in Evropejk v svetu upoštevan. Kot nam pove evropsko geslo, je Evropa združena v raznolikosti in zato smo tem bolj močni, kolikor smo med seboj povezani. Močna in enotna Evropa pa naj bo tudi miroljubna in solidarna Evropa!

Veronica Piredda

ROBOTI PREPLAVILI PETERLINOVO DVORANO



(foto Giovanni Montenero)

V Peterlinovi dvorani na Ulici Donizetti so pred kratkim zaživele tri ponovitve nove predstave gledališke skupine MOSP-a, *R. U. R. – Rossum Universal Robots*.

Rossum Universal Robots je drama enega najpomembnejših čeških pisateljev 20. stoletja, Karla Čapka, in velja za klasično delo znanstvenofantastične literature, saj se je v njem prvič pojavila beseda robot, ki smo jo danes tako vajeni slišati. Čapkovo delo je primerljivo s kasnejšimi Orwellovimi in Huxleyjevimi distopijami.

Še pred vstopom v dvorano je bilo očitno, da bo predstava nekaj posebnega: pri vhodu sta vsakega gledalca namreč sprejeli robotki, ki sta mu zaželeli dobrodošlico v tovarni R. U. R. Gledalec je imel tako skozi celotno uprizoritev občutek, da je del dogajanja. Postali smo obiskovalci razvpite tovarne, ki izdeluje robote.

Harry Domin (Nejc Kravos) sprejme v svojo tovarno obiskovalko Heleno Glory (Martina Bearzi). Predstavi ji svoje sodelavce: dr. Fabryja (Aleks Solinas), doktorici Gall (Ksenija Vremec) in Hallmeier (Marta Kravos), konzulko Bussman (Jasmina Gruden) in stavbenika Alkvista (Danilo Devetak). Vsi skušajo Heleni dopovedati, da jim bo s pomočjo robotov uspelo ustvariti raj na Zemlji, kraj, kjer nikomur ne bo več treba delati, saj bodo namesto njih vse delo opravljali roboti, ki so popolnoma enaki ljudem – le čustev nimajo. Helena pa se zavzame za robote (ki jih v predstavi upodabljajo Ksenija Kosmač, Pietro Osualdini, Ines Lakovič in Mateja Coren): hoče jih osvoboditi, jim podeliti plačo in boljše delovne pogoje. Zato jo Domin in ostali uspravajo.

Ko se Helena čez deset let prebudi iz kome, se znajde v svetu, ki niti od daleč ni podoben raju: roboti, ki jih je zdaj veliko preveč, so se uprli in skušajo pokončati ljudi. Doktorica Gall je v teku let namreč začela eksperimentirati z roboti in je nekaterim izmed njih poskusila dodati čustva: ena od teh »eksperimentov« je robotka z imenom Helena (Vida Petaros), ki bi lahko predstavljala edino upanje za človeštvo ... Več od tega pa ne bom izdala, da ne bi komu pokvarila presenečenja.

Mladi igralci, med katerimi je tudi nekaj novih članov brez izkušenj na odrskih deskah, so si z režiserjem Luko Cimpričem (ki je prav tako novinec v Mospovi ekipi) na čelu zadali res težko nalogo: drama je dolga, obravnava zahtevne teme in torej zahteva tudi dobro pripravljene igralce. Glede na odziv publike, ki je pri vsaki predstavi zapolnila prav vsa mesta v dvorani, pa so bili temu izzivu kos.

Cimpričeva uprizoritev je zelo vezana na prostor: ker na Ulici Donizetti ni klasičnega odra, se je režiser skupaj z igralci odločil, da bo izkoristil vsak element v prostoru, in tako je ustvaril zanimivo in sodobno predstavo, ki pa jo bo treba za gostovanje v drugih dvoranah nekoliko prilagoditi.

Vsem, ki si predstave še niste ogledali, jo vsekakor toplo priporočam. Ob ogledu boste težko verjeli, da je bila drama napisana že leta 1920.

Mojca Petaros

“Roboti” in njihovo sporočilo za današnjo, s tehnologijo zasvojeno družbo

Zakaj ta nenavadna izbira teksta? In kaj gledalcem obeta ta nenavadna predstava? To bodo razkrili nekateri izmed igralcev, ki v letošnji sezoni sestavljajo gledališko skupino MOSP, in njen novi režiser Luka Cimprič.

○ Kako in zakaj ste izbrali to delo?

□ **Ksenja Kosmač:** Skupinsko smo se odločili, da bi se poizkusili v drugačnem besedilu, pred tem smo igrali večinoma samo komedije. Potem pa je Luka prišel na dan s predlogom, ki nam je bil všeč in smo se odločili da uprizorimo R.U.R.

○ Kakšne izzive vam je postavilo delo iz gledališkega in vsebinskega vidika?

□ **Jasmina Gruden:** Letos smo prvič postavili na odrske deske znanstveno fantastiko. Igra je pomembna, bila je napisana leta 1920 in se je v njej prvič pojavila beseda »robot«. Vsebina je prav tako pomembna; kot v vsakem dobrem znanstvenofantastičnem delu sta v ospredju človek in družba pred izzivi tehnologije. Tekst in vsebina sta od nas zahtevala večjo pozornost in koncentracijo. Potrudili smo se, da bi bila postavitev učinkovita, zato smo jo opremili z videoposnetki in s primerno glasbo ter z drugimi zvočnimi efekti. Ni bilo enostavno vse to sinhronizirati. Letos nam je priskočilo na pomoč več sodelavcev, ki so poskrbeli za glasbo, video, sceno, letake itd. Igra zahteva precej igralcev, zato skoraj vsi igramo tako ljudi kot robote.

○ Je sporočilo dela še aktualno? Ste se mladi v tem prepoznali?

□ **Ksenja Vremec:** Menim, da je z razvojem znanosti sporočilo dela bolj aktualno danes kot takrat, ko je bilo napisano, kot se večkrat dogaja z deli znanstvene fantastike. Na začetku prejšnje-

ga stoletja je bila robotika šele v povojih, danes pa je center vsakdanjega življenja. Kljub temu da je od začetka prejšnjega stoletja tehnologija napredovala in se je marsikaj spremenilo, se mi mladi prepoznamo v sporočilu tega dela, saj se sooča s tematikami, ki so dandanes zelo aktualne.

○ Kako bi opisal svoj lik?

□ **Nejc Kravos:** Mojemu liku je ime Domin in je šef tovarne. Je idealist, ki hoče spremeniti svet in s svojo karizmo prepričuje vse, da je to, kar dela, v prid prihodnosti človeštva. Do konca je prepričan v svoje in zagovarja svoje ravnanje. Predstava se dogaja na nekem otoku, kjer se nahaja tovarna za robote. Nekega dne pride na obisk hčerka nekega predsednika in med njo in ravnatelji pride do določenih sporov. Nato se zgodba nadaljuje 10 let kasneje, ko pride do revolucije robotov in ti hočejo osvojiti svet ter uničiti človeštvo.

○ Pa še vprašanje režiserju, ki je letos prevzel vodenje skupine (v prejšnjih letih sta skupino vodili Patrizia Jurinčič in Maruška Guštin, nazadnje Jasmina Gruden). Luka Cimprič, kako je bilo ustvarjati z mladimi amaterji?

□ **Luka Cimprič:** Enkratno. Prekratko, ampak sladko. Nostalgичno. Tudi sam se bil amater in vesel sem bil, da sem lahko bil del njih in gledal njihovo prvinsko željo po ustvarjanju in druženju, kakršno sem tudi sam imel kot mulc. Ta izkušnja z njimi je bil zame velik privilegij. Hvala njim.



Ker gledališka drama spada v znanstvenofantastični žanr in ker nimamo veliko prilik za ogled takih del, vas pri MOSP-u toplo vabimo, da si tudi sami ogledate igro in se prepričate, kaj vsega so zmožni naši mladi amaterski igralci. Skupino sestavlja 12 višješolcev in univerzitetnih študentov. Pri pripravi igre pa so sodelovali še Petra Debelis, Henrik Gruden, Damjan Košuta, Neža Kravos in Veronica Piredda.

Baron sedi na veji - ali zgodba o tem, kako misliti s svojo glavo

V nedeljo, 22. aprila 2018, so mladi člani gledališke skupine M+ zopet zasedli oder Sedejevega doma v Števerjanu. Uprizorili so predstavo z naslovom Baron sedi na veji po motivih romana Itala Calvina Baron na drevesu (Il barone rampante), v priredbi in režiji igralka Patrizie Jurinčič Finžgar. Skupina M+ deluje pod okriljem dramske družine SKPD F. B. Sedej iz Števerjana in jo sestavljajo izključno mladi igralci. Zgodba se odvija v vasi Ombrosa okoli leta 1767, kjer živi plemiška družina Piovasco di Rondò, katero sestavljajo: Cosimo (Tadej Lukman), Biagio (Emil Sabadini), glavni pripovedovalec zgodbe, in Battista (Nika

Devetak) ter njihovi starši Arminio Piovasco di Rondò (Miha Kovic) in Corradina (Ilaria Bergnach). Zgodba se začne, ko se Cosimo spre s starši in se odloči, da bo splezal na drevo in odtlej živel tam. Tako se začnejo tudi njegove izkušnje, ko spozna nove ljudi, med katerimi celo skupino mladih tatov (Nika Deve-

tak, Valentina Terpin in Alessandro Pasi), in ko se prvič zaljubi, in sicer v Violo d'Ondariva (Chiara Bergnach). Nekaj let potem, ko se je Viola odselila, spozna tudi Ursulo (Đulistana Burzić) in se vanjo zaljubi, a se nazadnje z njo razide. Nekega dne se Viola vrne v vas in med njima ponovno vzplamti ljubezen, vendar le za kratek čas. Cosimo se stara,

čuti, da je čas, da odide. Ko pride njegov dan, spleza na visok oreh, se obesi na zračni balon, ki je letel tam mimo, in izgine v nebu ... Nihče ga ni več videl.

Z vajami je skupina začela že novembra prejšnjega leta. Najprej so bile na vrsti govorne vaje, ki jih je vodil Jan Leopoli, nato so z novim letom prišle na vrsto še vaje



Pogovor z igralci skupine M+

Uporna, čustvena in dinamična zgodba, ki nagovarja mlade

Mladinska gledališka skupina M+ je relativno mlada skupina, ne samo po starosti njenih igralcev, pač pa tudi ker je nastala šele pred dvema sezonama. Nekateri igralci so torej pristopili že leta 2016, ko so začeli pripravljati prvo produkcijo, Draculo (s to predstavo so želi velike uspehe, saj so med drugim odnesli prvo nagrado v kategoriji mladinskih skupin na Festivalu amaterskih dramskih skupin v Mavhinhah), drugi so se vključili minulo jesen, spet tretji pa so že prej sodelovali v društveni skupini odraslih. Zanimalo nas je, kako so nastajanje nove produkcije spremljali sami člani skupine. Nekaterim izmed njih smo torej postavili nekaj vprašanj (podobno kot v drugem članku, posvečenem gledališki skupini Mospa in njeni produkciji R.U.R.).

■ Kako in zakaj so izbrali to delo?

● **Miha Kovic:** Režiserka je poleti prebrala knjigo Baron na veji Itala Calvina, ter nam kasneje predlagala tekst po motivih slednjega. Igralci smo z veseljem sprejeli predlog in tako smo pričeli s pripravo uprizoritve.

■ Kakšne izzive vam je postavilo delo iz gledališkega in vsebinskega vidika?

● **Ilaria Bergnach:** Vsaka nova produkcija predstavlja nov izziv. Vendar je ekipa vedno pripravljena na nove izkušnje in se vsakega dela loti z veliko vnemo. Igralci so z govornimi vajami začeli spoznavati tekst. Sledile so vaje na odru, na katerih so s pomočjo Patrizie začeli odkrivati in piliti svoje like in njihove osebnosti. »To je zgodba, ki mlade člane M+ postavlja v vlogo staršev in obenem v vlogo otrok. Raziskuje nujnost po odkrivanju lastne poti

na odru in vaje za interpretacijo likov. Tudi letos so M+-ovci pripravili izvrstno scenografijo. V prvem prizoru je bilo na odru le nekaj stolov, miza in gugalnica, ki so predstavljali jedilno sobo, v naslednjih prizorih pa je miza pridobila simbolični pomen drevesa oz. dreves, po katerih se je premikal Cosimo, stoli so se pa s pomočjo škripcev in žic dvignili v zrak, tako da so lebdeli drug ob drugem v različnih pozicijah in ustvarili iluzijo vej. Ideja za tako preprosto, a vendar zelo učinkovito scenografijo, je sad umetniške voditeljice in scenografke Jasmin Kovic ter režiserke Patrizie Jurinčič Finžgar. Zahvala in pohvala gre seveda celotni skupini M+, torej še koreografiji Moniki Zajšek,

mojstroma za luč in ton Danielu Peteaniju in Ferdinandu Frandolicu in kostumografiji Carlotti Nanut, ki je z izredno spretnostjo ustvarila in pripravila kostume. Italo Calvino je hotel v tej zgodbi izpostaviti vprašanje družbene morale, ki se večkrat zoperstavlja osebnim vrednotam posameznika. Morala, ki nam jo vsiljuje družba, ni nujno edina prava, ki mora voditi človeško življenje; predvsem zato, ker se družba spreminja. Le



kdor goji lastna načela, se lahko postavi nad družbo in deluje za splošno dobro ljudi. Avtor je postavil zgodbo v leta, ki so bila v Franciji odraz velikih družbenih in kulturnih sprememb, v čas od razsvetljenstva do francoske revolucije. Na podoben način je tudi Cosimo uprizoril upor zoper starokopitno in zatiralno družino, ki mu je odvzela vsakršno svobodo. Moramo pa poudariti, da ta roman noče biti le simbol upora, pač pa hoče izpostaviti tudi potrebo po dialogu.

Patrizia Jurinčič Finžgar je mojstrsko priredila predstavo in jo prilagodila svojim igralcem tako natančno, da so med predstavo vsi lahko zaživeli v vlogah: v gledalcih so uspeli vzbuditi čustva

in vprašanja, ki so se odtisnili v duši. V zraku je bilo občutiti pozitivno energijo, ki so jo oddajali igralci, kljub težkim temam, ki so jih izpostavljali med nastopom. Ko se je ugasnila luč, so vsi obtičali v popolni tišini in na koncu nagradili nastopajoče z bučnimi aplavzi.

Tadej Pahor

in podpira mladostniško trmo, hkrati pa ugotavlja njeno smiselnost in nesmiselnost. Je himna otroštvu in himna starševstvu: je želja, da bi se znali polobli vedno znova zbližati in prisluhniti druga drugi.« (cit.)

Predstava je velik izziv tudi iz tehničnega vidika, vendar imajo naši mladi tehniki nepopisno željo po odkrivanju novih poti in znanj. Za mlade tehnike je bil zato prirejen izobraževalni tečaj usposabljanja gledaliških tehnikov, na katerem so tečajniki osvojili teoretsko in praktično znanje o gledališki luči in tonu. Osvojeno znanje pa so uporabili pri snovanju tehnične plati predstave.

■ Je sporočilo dela še aktualno? So se mladi v njem prepoznali?

● **Chiara Bergniach:** Menim, da so se mladi v njem prepoznali, tako gledalci kot igralci. Sporočilo dela je še aktualno, saj upore, manjše ali večje, doživljamo vsak dan. Sami smo glavni junaki našega življenja in je odločitev o naši prihodnosti in naši nadaljnji poti samo naša.

■ Kako bi opisala svoj lik?

● **Nika Devetak:** Pravzaprav imam 3 vloge, Battisto, Cosimovo sestro, razbojnika in angleškega poročnika. V vseh treh vlogah se prepoznam in se zato z njimi rada 'igram'. S tem, da se prepoznam v vseh treh likih, lahko opišem, kako doživljam vse tri. Sestro Battisto

doživljam kot dekle, ki nima v svoji družini nobene pomembne vloge. Nihče je ne upošteva in je ne poskuša razumeti, zato se ona upre tako, da kuha različne jedi – doživljam jo torej kot posebno uporniško deklico. Razbojnika doživljam kot natančnega in pazljivega človeka, ki ne sprejme hitro novih ljudi v svoje življenje. Angleškega poročnika pa doživljam kot samozavestnega gospoda z majhnim potrpljenjem.

■ Lahko opišeš igro s tremi besedami?

● **Valentina Terpin:** uporna, čustvena in dinamična.

Veronika Bordon in Nika Devetak

(vse slike: Tehnična ekipa dramske družine Sedej)



Če je cena surove nafte nižja, se emisije ogljikovega dioksida višajo. To trdita španska znanstvenika, ki sta raziskala razmerje med gospodarsko rastjo, točneje med nihanjem porabniške cene nafte in onesnaževanjem zraka. V raziskavi sta obravnavala ceno surove nafte v Španiji v obdobju med letoma 1874 in 2011. Leta 1970 so prve okoljevarstvene skupine opozorile, da je onesnaženost zraka posledica naše proizvodnje in potrošnje, torej gospodarske rasti. Trditev, da večja ekonomska aktivnost škoduje okolju, temelji na statičnih predpostavkah o tehnologiji, okusih in naložbah v razvoj trajnostnih virov energije. Tako so raziskovalci ugotovili, da se z naraščanjem osebnega dohodka manjša stopnja onesnaževanja. To razmerje opisuje okoljska Kuznetsova krivulja.

»Raven onesnaženja v začetnih fazah gospodarskega razvoja neke države narašča, nato pa se začne zmanjševati, saj ko so osnovne potrebe zagotovljene, se začne večati skrb za varstvo okolja«, pojasnjuje Manuel Cantavella, raziskovalec na univerzi Jaume I.

Španija je šele leta 1980 pristopila v globalno kampanjo za varstvo okolja. V teh letih je »odstotek emisij CO₂ začel padati premo sorazmerno z večanjem osebnega dohodka v Španiji«, poudarja strokovnjak za ekonomijo.

Da bi razumeli spremembe v stopnji onesnaževanja v Španiji, sta Cantavella in Jacint Balaguer izračunala, kako bi izgledala za njuno državo krivulja, ki povezuje vrednost emisij



ogljikovega dioksida in onesnaževalce. Za empirično primerjavo odnosa med emisijami CO₂ in gospodarskim

razvojem sta znanstvenika upoštevala vrednost cene nafte med letoma 1874 in 2011.

»Znano je, da višje cene nafte privedejo do zmanjšanja porabe energije,« poudarja ta avtorja, ki sta tudi dodala, da je nafta drugo najbolj onesnažujoče gorivo tik za premogom. Prav zaradi tega in glede tudi na dejstvo, da je

Španija že dalj časa država, ki je zelo odvisna od nafte, niso strokovnjaki pri analizi upoštevali samo krivulje, ki povezuje gospodarsko rast in količino emisij CO₂, ampak tudi krivuljo o porabi onesnažujočih energetske virov glede na ceno nafte. Na ta način sta empirično dokazala zgoraj navedeno tezo, da se emisije ogljikovega dioksida višajo, če je cena nafte nižja. Znanstvenika svetujeta uvedbo novih oblik obdavčevanja energije, zato da bi zmanjšali njeno uporabo.

Caterina Cufar

Mogoče niste vedeli, da ... Nižje cene nafte privedejo do višjih emisij CO₂





Instagrast

foto rubrika Rasti

#veselje



Veronika Bordon

#veselje
#zamisljenvsvojesanje



Denise Frandolič

#veselje #druzba #prijatelji
#sprehod #narava



Veronica Piredda

#instagrast #rast #veselje
#poletje #plaza #prijatelji



Jernej Močnik

#novozivljenje #veselje
#rast #instagrast



Karol Kovic

#sport+ #prijatelj = #veselje



Matej Terčon

#prebujanjenarave
#krasenkraas #violica
#pomladjetu #toplo



Matilda Volk

#kmeckoživljenje
#najbolšiprijatelji



Ilaria Vitturelli

#spomladanskidnevi #miramarskigrad
#friendshipgoals #happyday

Niko Trento

PRISLUŠKUJEM TIŠINI V SEBI

Ne utripa, ne vetra šumenje
ne slišim človeka življenje,
grob tihi, kamnit, srce moje,
led zdavnaj razbil je na dvoje.

Prisluščujem tišini v sebi ...

V grobu počiva ljubezen,
prinesla je mene v bolezen,
srce je zaman hrepenelo,
vse moje moči je zajelo.

Prisluščujem tišini v sebi ...

Zdaj grob že prekriva zelenje,
v srcu novo življenje,
a listje jeseni izgine,
grob vidi se, sreča vsa mine.

Prisluščujem tišini v sebi ...

Jacopo Vincenzin

ZEMELJSKE ALI ČLOVEŠKE ENIGME

Ko smrt zatisne oči,
življenje ne konča se.

Minatti, Epitaf

Mi se rodimo, živimo,
umremo.

Od kod prihajamo,
zakaj živimo,
kam gremo?

To je najlepše v življenju,
da odgovorov ne vemo.

Mi umremo,
duševno ali fizično
ali moralno.

Kaj vemo mi?
Nič,
in kaj še?

Mogoče je lepo tudi umreti,
ne samo živeti, kajne?

Življenje ni življenje,
če nimaš nič kaj delati,
a življenje bo lepo,
če imaš koga ljubiti.

Tudi smrt ni slaba,
če pomisliš, da si živel celostno.

Življenje je življenje,
smrt je smrt,
in mi smo samo ljudje,
ki živijo, umrejo,
na tem planetu,
na katerem smo doma.

Kaj smo mi
v tej veličastni
in črni neskončnosti?
Saj smo samo pesek,
ki lebdi na nekem planetu,
kot nežen prah,
ki lebdi nad svežo belo rožo.

Pesmi so bile priporočene za objavo na
literarnem natečaju Slovenskega kulturnega kluba 2017